

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/84/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119205022
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:1119205022.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Evy Kyselovej, v spore žalobcu: Mgr. Z. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXXX/XA, I., právne zast.: Advokátska kancelária SD LEGAL, s. r. o., so sídlom Žriedlová 3, Košice, proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, v spore o náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 13.593,38 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 2C/30/2019-267 zo dňa 24.7.2020, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žiadna zo strán **n e m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Ružomberok rozsudkom č.k. 2C/30/2019-267 zo dňa 24.7.2020 rozhodol tak, že :

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 4.660,- eur spolu s 5%-tným ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.160,- eur od 17.12.2018 až do zaplatenia, a to všetko v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 98,70 eur zastavuje.

III. Súd žalobu žalobcu vo zvyšnej časti zamietla.

Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy vo výške 13.593,38 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 17.12.2018 až do zaplatenia a náhrady trov konania.

Žalobca žalobu po skutkovej stránke odôvodnil tým, že dňa 06.06.2016 došlo o 16.30 hod. v obci Liptovské Sliače na križovatke cesty III. triedy č. 2200 a ulici Záhumnie k dopravnej nehode. Žalobca viedol osobné motorové vozidlo zn. Citroen Picasso, EV č.: SL107BG. V tom istom čase viedol motocykel zn. Yamaha pán P. D., pričom došlo k stretu vozidiel a následnému nárazu týchto vozidiel, a to v jazdnom pruhu v smere do Vyšného Sliača. Žalobcovi na mieste nehody nebol zistený alkohol v krvi. K uvedenej zrážke motorových vozidiel došlo z dôvodu, že pán P. D. viedol motocykel vo vyššej rýchlosti než pripúšťajú predpisy upravujúce cestnú premávku. Vzhľadom k vyššie uvedenej dopravnej nehode došlo k začatiu trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči žalobcovi pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona. Nakoľko žalobca neporušil žiadne dopravné predpisy a ani žiadne ustanovenia Trestného zákona, podal žalobca voči uzneseniu sťažnosť, a to pre nedôvodnosť trestného stíhania, keďže P. D. viedol motocykel nedovolenou rýchlosťou a jazdil bezdôvodne v protismernej časti cesty. Okresná prokuratúra Ružomberok uznesením sp. zn. 2Pv 180/2016 vydala uznesenie, ktorým sťažnosť žalobcu zamietla. Listom zo dňa 29. 05.2017 bolo žalobcovi oznámené, že došlo k podaniu obžaloby. V rámci vykonaného dokazovania vyšlo najavo, že pán P. D. nedodrжал povolenú rýchlosť

resp., keby dodržal povolenú rýchlosť, k zrážke motorových vozidiel by nedošlo. Vzhľadom na vykonané dokazovanie Okresný súd Ružomberok svojím rozsudkom sp. zn. IT/52/2017 - 262 zo dňa 06.11.2017 oslobodil žalobcu spod obžaloby, nakoľko skutok nebol trestným činom. Prokurátor podal voči rozsudku odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 3To/95/2017 odvolanie prokurátora zamietol. Prokurátor teda ani v tomto štádiu trestného konania nerešpektoval vykonané dokazovanie a pokračoval v trestnom konaní prostredníctvom podaného dovolania. Žalobca postupoval v súlade so zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a požiadal o predbežné prerokovanie nároku, ktoré adresoval Generálnej prokuratúre SR, Ministerstvu spravodlivosti SR a Ministerstvu vnútra SR. Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 12.12.2018 odmietla žalobcovu žiadosť. Žalobca poukázal na predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, poukázal na Ústavu SR, ako aj na relevantné ustanovenia zákona o prokuratúre, ako aj zákona č. 514/2003 Z.z.. Ďalej poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4M Cdo/15/2009, v zmysle ktorého za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého je v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre nezákonnosť." Na základe vyššie uvedeného preto v tomto prípade štát zodpovedá za škodu (nemajetkovú ujmu), ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Nezákonnosť rozhodnutia prokurátora spočíva v tom, že zamietol sťažnosť žalobcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia, nevzal obžalobu späť do začatia hlavného pojednávania, neustúpil od obžaloby po začatí hlavného pojednávania, podal obžalobu voči žalobcovi, podal odvolanie voči rozsudku, ktorým bol žalobca oslobodený, a to napriek tomu, že v celom trestnom konaní bolo dostatočné množstvo dôkazov, že žalobca je nevinný, že skutok ktorý sa mu kladie za vinu, nie je trestným činom. Žalobca v ďalšej časti žaloby ďalej poukázal na dôkazy, na základe ktorých bola preukázaná nevina žalobcu, ako aj na viaceré rozhodnutia krajského súdu ako aj Najvyššieho súdu SR a Českej republiky. Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že nezákonnými rozhodnutiami došlo k zásahu do ústavou garantovaných práv žalobcu ako aj jeho občianskych práv. Žalobcovi tak konaním orgánu činného v trestnom konaní vznikla škoda aj nemajetková ujma. Škoda mu vznikla tým, že musel zaplatiť trovy obhajcu v trestnom konaní. Trovy obhajoby zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Trovy obhajoby boli nasledovné: úkony právnej služby spolu 1.083,05 eur s DPH, režijný paušál 111,44 eur s DPH, náhrada za stratu času 1.235,42 eur s DPH a cestovné náhrady vo výške 1.163,47 eur s DPH, spolu 3.593,38 eur. Žalobca v žalobe uviedol špecifikáciu trov advokáta v trestnom konaní, pričom popísal jednotlivé úkony obhajoby, ktoré boli v priebehu trestného konania v prospech žalobcu vykonané. Žalobca dodal, že v rámci trestného konania došlo rovnako k vyhotoveniu znaleckého posudku č. 42/2017, pričom účelne vynaložené náklady za takýto posudok boli priznané dňa 28.09.2018 opatrením vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu Ružomberok, a preto si tieto náklady žalobca neuplatnil. Žalobca svojmu obhajcovi uhradil sumu vo výške 2.948,83 eur, reálne trovy obhajoby sú však 3.593,38 eur. S poukazom k tomu, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, žalobca si rovnako uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., konkrétne podľa ustanovenia § 17 ods. 2 tohto zákona. Tiež poukázal aj na § 11 Občianskeho zákonníka ako aj ustanovenie § 13 Občianskeho zákonníka. Žalobca uviedol, že následky, ktoré utrpel pretrvávajú v podstate až do dňa podania žaloby, pričom samotné konštatovanie porušenia práva tak stráca samo o sebe zmysel. Samotný žalovaný súčasne nepriznal žiadnu zodpovednosť v rámci predbežného prejednania nároku, čo svedčí o tom, že nemá záujem na náprave stavu, ktorý spôsobil. Prežitie útrapy, vynaložené úsilie a narušenie rodinných väzieb sú nepochybne závažnejším zásahom do integrity žalobcu, konštatovanie porušenia práva tak nie je spôsobilé taký závažný zásah do práv žalobcu žiadnym spôsobom vyvážiť, a to ani len z časti. Samotné vedenie trestného stíhania bolo neoprávnené a ničím nepodložené. Žalobca trpel už samotnou skutočnosťou, že došlo k dopravnej nehode a skutočnosť, že sa voči nemu naviac vedie nedôvodné trestné stíhanie na ňom zanechalo následky, keďže od počiatku vedenia trestného stíhania bolo zrejmé, že je nevinný. Žalobca mal vedením trestného stíhania zažívacie problémy, strach z vedenia motorového vozidla a nakoniec problémy v osobnom a profesionálnom živote. V rámci osobného rodinného života najviac týmito negatívnymi dôsledkami trpela manželka žalobcu Mgr. D. D., pretože prenos týchto problémov sa najviac preukázal vo vedení domácnosti, intímnom živote, či starostlivosti o deti. Žalobca sa v dôsledku trestného stíhania vedeného voči jeho osobe nevedel sústrediť ani na výchovu a vzdelávanie detí, bol voči blízkym podráždený a nevrlý, trpel strachom ako uživí svoju rodinu, ak by išiel do väzenia. Negatívne dôsledky nedôvodného trestného stíhania sa prejavili aj v žalobcovom profesionálnom živote, na jeho výkonoch, neustála

práca v napätí a stres negatívne vplývali aj na jeho pracovný život v podobe zníženej sústredenosti na prácu. Nedôvodné vedenie trestného stíhania tak predstavuje neoprávnený zásah do osobných práv žalobcov, občianskej cti, dôstojnosti aj súkromného života. Ak by nedošlo k takémuto trestnému stíhaniu, žalobca by nemal problémy v súkromí a v profesionálnom živote. Uplatnil si preto sumu 10.000,- eur ako primeranú k tomu, aké následky na žalobcovi zanechalo trestné stíhanie, a to jednak na zdravotnom, ako aj na psychickom stave. Žalobca uviedol, že ak by orgán činný v trestnom konaní postupoval v súlade so zákonom a rešpektoval by zistený skutkový stav a dôkazy, tak jeho nedôvodné konanie by nespôsobilo, že žalobcovi vznikol zásah do jeho práv, ľudskej dôstojnosti a občianskej cti. Žalobca si zároveň uplatnil aj 5%-tný ročný úrok z omeškania odo dňa oznámenia žalovaného, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, teda od 17.12.2018.

Žalovaná strana žiadala žalobu zamietnuť poukazujúc na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 497/2016 zo dňa 15.6.2016 a rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 201/2007 zo dňa 30.7.2008, podľa ktorých niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, i keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. Dochádza tu k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby, do osobnosti ktorej sa zasahuje, dostáva do kolízie s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. V dôsledku toho nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona; na tom nič nemení ani v prípade, ak by neskôr, prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby. Pre vznesenie obvinenia je postačujúci odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba a toto bolo v trestnej veci žalobcu splnené. Zdôraznil, že súd obžalobu na žalobcu neodmietol a postup povereného príslušníka PZ, aj postup prokuratúry v prípravnom konaní bol štandardný a v medziach zákona. Žalobca bol trestne stíhaný za nedbanlivostný prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že pri vychádzaní z vedľajšej cesty nedal prednosť v jazde motocyklistovi jazdiacemu po hlavnej ceste (porušil dôležitú povinnosť uloženú v § 20 ods. 1 v spojení s § 137 ods. 2 písm. c/, h/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke), v dôsledku čoho došlo k dopravnej nehode, pri ktorej motocyklista P. D. utrpel ublíženie na zdraví. Konštrukcia, ktorú uvádza žalobca v žalobe, že jeho trestné stíhanie malo byť bezdôvodné, pretože bol oslobodený spod obžaloby, nemá oporu v žiadnom ustanovení zák. č. 514/2003 Z.z. To, že súd po vykonanom dokazovaní dospel k inému právnemu záveru, než prokurátor v podanej obžalobe, neznamená, že uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi je nezákonným rozhodnutím.

Súd prvej inštancie zistil skutkový stav, ktorý posudzoval podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ust. § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, 2, 3, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, 2, 3, 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1, 2, 3, ďalej podľa Občianskeho zákonníka § 11, § 13 ods. 1, 2, 3. Konštatoval, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť. Je založená na kumulatívnom splnení troch podmienok, a to existencie nezákonného rozhodnutia, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

V uvedenej veci sa žalobca vo vzťahu k žalovanému domáhal jednak náhrady škody vo výške 3593,38 eur spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur, ktorá mu na základe nezákonného rozhodnutia vznikla tým, že žalobcovi bolo dňa 30.06.2016 uznesením povereného príslušníka OR PZ Ružomberok - Okresný dopravný inšpektorát vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom. Z obsahu pripojeného trestného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1T/35/2017 vyplynulo, že voči uvedenému uzneseniu podal žalobca dňa 09.07.2016 sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Ružomberok sp. zn. 2Pv/180/2016 zo dňa 18.08.2016 ako nedôvodná zamietnutá. Dňa 29.05.2017 bola na žalobcu na Okresný súd Ružomberok podaná obžaloba pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, pričom žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/52/2017 - 262 zo dňa 06.11.2017 oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutok, ktorý sa mu kládol za vinu nebol trestným činom. Proti vyššie uvedenému rozsudku podal prokurátor odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 3To/95/2017 zo dňa 01.02.2018 odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol. Rozsudok prvostupňového súdu v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline nadobudol teda právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 01.02.2018. V priebehu trestného konania žalobcovi vznikli trovy obhajoby v celkovej výške 2.948,83 eur, pričom tieto boli vyfakturované dvoma faktúrami, pričom jednu faktúru

uhradil žalobca z účtu vedeného v A.-I. a druhú zo svojho účtu vedeného v S. S.. V prvom prípade uhradil sumu 1.508,83 eur a v druhom prípade sumu 1.440,- eur, teda celkom sumu 2.948,83 eur. Podanou žalobou si však uplatnil reálne trovy obhajoby vo výške 3.593,38 eur. Žalobca následne listom zo dňa 08.10.2018 požiadal Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., pričom generálna prokuratúra listom zo dňa 12.12.2018 oznámila žalobcovi, že jeho nárok nebude uspokojený, pretože prokuratúra nezistila zákonné dôvody, zákonné podmienky na uspokojenie ním uplatneného nároku s poukazom na ustanovenie zákona č. 514/2003 Z.z., pretože podľa názoru prokuratúry oslobodenie obžalovaného spod obžaloby nemá automaticky za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, pričom poukázala na nález Ústavného súdu II ÚS/163/2013 zo dňa 13.11.2013. Procesnou podmienkou konania pred súdom v súvislosti s uplatneným nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom v zmysle § 15 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že uplatnený nárok bol predbežne prerokovaný pred príslušným orgánom, pričom príslušný orgán - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky uplatnený nárok neuznala, a teda žalobca je oprávnený domáhať sa priznania náhrady škody na súde. Súd zistil, že táto podmienka v konaní splnená bola, a teda v ďalšom konaní sa súd zaoberal dôvodnosťou uplatneného nároku z hľadiska splnenia všetkých zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu.

Pokiaľ ide o prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu nezákonného rozhodnutia, nárok na náhradu škody spôsobenej začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. V súdnej veci mal súd za preukázané, že uznesením povereného príslušníka OR PZ Ružomberok - Okresný dopravný inšpektorát zo dňa 30.06.2018 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin ublíženie na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, pričom rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/52/2017 v spojení s uznesením KS v Žiline sp. zn. 3To/95/2017 -286 zo dňa 01.02.2018 bol žalobca oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku z dôvodu, že skutok nebol trestným činom. Vychádzajúc z ustálenej judikatúry súdov (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/53/93, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4NCdo/15/2009, nález Ústavného súdu SR I.Us/540/2016, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/66/2018 zo dňa 21.11.2018) súd konštatuje, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený má za splnenia ďalších zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným uznesením o vznesení obvinenia. Oslobodenie spod obžaloby má taký istý význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť, pretože iný výklad by odporoval zmyslu právnej úpravy a zodpovednosti za škodu spôsobenou pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. V prejednávannej veci bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobca bol právoplatne oslobodený spod obžaloby i keď orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie tak, že jeho výsledkom bolo uznesenie o vznesení obvinenia, vina žalobcu sa v trestnom konaní nepotvrdila, čoho dôsledkom je existencia nezákonného rozhodnutia. S rozdielnym výkladom pojmu nezákonné rozhodnutie sa vysporiadal Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/66/2018 zo dňa 21.11.2018, keď uviedol: „rozdielnosť rozhodovania bola už prekonaná postupmi a mechanizmami zodpovedajúcimi právnej úprave účinnej do 30.06.2016, t.j. v súčasnosti táto rozdielnosť neexistuje. V čase po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4NCdo/15/2009 najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by bolo v porovnaní s týmto rozhodnutím založené na odlišných právnych záveroch“. Z odôvodnenia uvedeného nároku na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. I.ÚS 320/2016 konštatoval, že: „ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie nestal, že skutok nie je trestným činom resp., že skutok nespáchal obvinený uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“.

Na základe vyššie uvedených rozhodnutí, ako aj zistených skutočností súd teda ustálil, že žalobcom označené uznesenie je nezákonné, čím bolo preukázané a žalobca splnil prvý zákonný predpoklad pre zodpovednosť žalovaného za vznik škody pri výkone verejnej moci.

Pokiaľ sa týka výšky škody, túto mal súd za preukázanú z predložených faktúr, ako aj z výpisov z účtov. Pokiaľ si však žalobca uplatnil škodu vo výške 3.593,38 eur, súd priznal žalobcovi len škodu vo výške 2.160,- eur, teda skutočnú škodu, ktorú žalobca svojmu obhajcovi uhradil, čo vyplýva z predložených faktúr a najmä z výpisov z účtov vo vlastníctve žalobcu, kedy táto suma bola reálne zaplatená obhajcovi za úkony právnej služby poskytnuté žalobcovi v trestnom konaní. Žalobca v žalobe uviedol, že reálne trovy obhajoby sú vo vyššej výške, vo výške 3.593,38 eur. Súd však priznal žalobcovi iba skutočne vynaložené trovy, ktoré boli skutočne vyplatené, teda trovy vo výške 2.160,- eur, pričom v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Z listinných dôkazov, ktoré predložil žalobca a to najmä z faktúry č. 20170080 vystavenej dňa 18.12.2017 vyplýva, že advokátska kancelária Javor - Tokár s.r.o. vyfakturovala žalobcovi celkovú sumu 1.508,83 eur, pričom jednou z položiek faktúry bola aj odmena za vypracovanie znaleckého posudku č. 42/2017 znalca Ing. Jána Rabčana vo výške 788,83 eur s DPH. Z pripojeného trestného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1T/52/2017 mal súd za preukázané, že opatrením vyššieho súdneho úradníka zo dňa 28.9.2018 bola žalobcovi táto suma vyplatená na jeho účet vedený v S. S.. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť preto súd priznal žalobcovi len zvyšok vyfakturovanej sumy, a teda sumu 720,- eur a sumu 1.440,- eur, ktorú tiež uhradil na základe ďalšej vystavenej faktúry. Účelom konania na náhradu škody nie je rozhodnúť o tom, že obhajcovi v trestnom konaní patrí vyššia odmena než tá, ktorá bola skutočne poškodeným - v tomto prípade žalobcom uplatnená. Žalobca má v konaní pred súdom nárok na náhradu škody, ktorá mu skutočne vznikla a teda škody, ktorú skutočne vyplatil obhajcovi a nie trovy obhajoby, ktoré si dodatočne obhajca uplatnil resp. vyčíslil. Z tohto dôvodu preto súd žalobu žalobcu vo zvyšnej časti ako nedôvodnú zamietol.

Pokiaľ žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu zobral na pojednávaní konanom dňa 24.6.2020 žalobu v časti o zaplatenie sumy 98,70 eur späť z dôvodu sčítacej chyby, súd s poukazom na tento dispozičný úkon konanie v tejto časti zastavil, nakoľko žalovaný so späťvzatím v tejto časti konania vyjadril súhlas. Späťvzatie súd započítal do tej časti žaloby, v ktorej bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá. Vzniknutá škoda, ktorú si žalobca uplatnil nepochybne vznikla v priebehu trestného konania v rámci ktorého bol žalobca stíhaný pre prečin ublíženia na zdraví, súd mal teda za preukázanú príčinnú súvislosť medzi škodou (spočívajúcou v zaplatení trov obhajoby) a nezákonným rozhodnutím. Súd zároveň priznal žalobcovi príslušenstvo pohľadávky, a to 5 %-tný ročný úrok z omeškania zo sumy 2.160,- eur od 17.12.2018, t.j. odo dňa nasledujúceho po doručení stanoviska Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky žalobcovi o neuspokojení jeho nároku, ktorý si na generálnej prokuratúre uplatnil. Podanou žalobou si ďalej žalobca uplatnil voči žalovanému aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur poukazujúc na § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003, ako aj úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku. Žalobca tvrdil, že následky, ktoré utrpel vplyvom trestného stíhania pretrvávajú aj v čase, keď bola podaná žaloba na tunajší súd, tvrdil, že samotné vedenie trestného stíhania bolo neoprávnené a ničím nepodložené, žalobca trpel už samotnou skutočnosťou, že došlo k dopravnej nehode a skutočnosť, že sa voči nemu viedlo nedôvodné trestné stíhanie na ňom zanechalo následky, mal zažívacie problémy, strach z vedenia motorového vozidla a nakoniec tieto problémy sa prejavili aj v osobnom a profesionálnom živote. Tieto skutočnosti potvrdili vo svojich výpovediach aj svedkovia, či už manželka žalobcu, jeho kamarát z detstva, ako aj kolega z práce. Súd konštatuje, že nedôvodné vedenie trestného stíhania predstavovalo neoprávnený zásah do osobných práv žalobcu, najmä v oblasti jeho súkromného a pracovného života a zanechalo nepriaznivé následky. Pokiaľ si však žalobca uplatnil ujmu vo výške 10.000,- eur, súd považoval túto sumu za neprimeranú. Vzhľadom na dĺžku trvania trestného konania, skutok, za ktorý bolo vznesené žalobcovi obvinenie, ako aj vzniknuté následky mu priznal nárok nemajetkovej ujmy vo výške 2.500,- eur. Súd uvádza, že intenzívne negatívne prežívanie trestného stíhania nebolo ovplyvnené hroziacim vysokým trestom, ale vychádzalo skôr z psychického nastavenia žalobcu. Žalobca negatívne vnímal stav, že je voči nemu vedené nedôvodné trestné stíhanie, pričom od začiatku tvrdil, že je nevinný. Popieral svoju vinu a vysvetľoval orgánom činným v trestnom konaní, že je nevinný. Súd mal za preukázaný negatívny zásah do psychiky žalobcu, čo malo nepriaznivé následky predovšetkým v jeho rodinnom prípadne spoločenskom a tiež pracovnom živote. Výšku priznanej ujmy súd považoval za dostačujúcu, vzhľadom k tomu, že žalobca bol stíhaný na slobode, pričom v konaní nebol preukázaný iný závažný následok trestného stíhania. Navyše je potrebné zdôrazniť, že porovnaním nemajetkovej ujmy žalobcu v jeho spoločenskom, rodinnom živote spôsobenej nezákonným rozhodnutím v porovnaní s morálnou škodou spôsobenou trestným činom sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania, za ktorý je možné poskytnúť morálne odškodnenie vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy sa javí majetková ujma v sume 2.500,- eur dostačujúca, pretože z dokazovania nevyplývalo, že by ujma, ktorú utrpel prevyšovala následky na poškodených uvedenými trestnými činmi. Určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej zákonným rozhodnutím alebo nesprávnym postupom orgánov štátu nesmie predstavovať ľubovôľu alebo absolútnu

voľnú úvahu súdu, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu. Súd musí prihliadať predovšetkým na platné právne predpisy slovenského právneho poriadku upravujúce odškodnenie (napr. zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodenými trestnými činmi), pričom aj musí zohľadňovať právne závery, ku ktorým v obdobných prípadoch dospela judikatúra Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva. Súd je teda toho názoru, že priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.500,- eur predstavuje dostatočnú satisfakciu žalobcovi za neoprávnený zásah do jeho osobných práv. Pokiaľ si uplatnil žalobca nárok nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur s príslušným úrokom z omeškania, súd žalobu žalobcu vo zvyšnej časti ako nedôvodnú zamietol, pričom pokiaľ sa týka uplatneného úroku z omeškania, žalovaný sa so zaplatením nemajetkovej ujmy nedostal do omeškania, nakoľko až rozhodnutím súdu mu táto ujma bola priznaná.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, keď konštatoval, že žalobca mal úspech čo do zaplatenia náhrady škody vo výške 2.160,- eur a v časti, ktorou si uplatnil nárok nemajetkovej ujmy vo výške 2.500,- eur, takže vo zvyšnej časti mal neúspech. Žalobca mal v konaní úspech vo výške 34 %, neúspech vo zvyšnej časti, čo predstavuje 66 %. Porovnaním miery úspechu a neúspechu žalobcu v konaní súd dospel k záveru, že žalobca mal v spore v prevažnej časti neúspech, no keďže žalovaný si trovy konania neuplatnil, preto súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Žalobca v podanom odvolaní proti rozsudku vytykal súdu, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) CSP). Predovšetkým vytykal súdu, že nerešpektoval návrh žalobcu a nevydal rozsudok pre zmeškanie žalovaného. Poukázal na to, že žalovaný podával vyjadrenia v rámci celého konania (vrátane osobnej prítomnosti na pojednávaní) na základe substitučného zastúpenia (generálny prokurátor SR poveril na zastupovanie v tejto právnej veci iného prokurátora). Žalovaný takto podával elektronickou formou vyjadrenia k žalobe, resp. vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu (do elektronickej schránky súdu - ústredný portál verejnej správy), a to na základe poverenia bez uskutočnenej zaručenej konverzie. Podľa žalobcu na takéto podanie žalovaného nemalo byť prihliadnuté a mal vydať rozsudok pre zmeškanie. Substitučným zástupcom v tomto konaní bola Mgr. Helga Šufliarska a následne JUDr. Desana Grenčíková, pričom žalobca poukazuje na to, že priamo na pojednávaní bola vznesená námietka žalobcom, že je zjavné, že poverenia na zastupovanie sú v podobe fotokópie, a preto, ak takto boli doručené súdu, tieto neobsahovali doložku o zaručenej konverzii, a preto nemôžu mať účinky platného právneho úkonu. Ďalej vytykal prvostupňovému súdu, že priznaná nemajetková ujma vo výške 2.500,- eur je nedostatočná. Má za to, že uplatňovaný nárok vo výške 10.000,- eur je dôvodný. Súd sa podľa žalobcu nevyšporiadal s otázkou, prečo priznal len nemajetkovú ujmu vo výške 2.500,- eur, ktorá je podľa neho nedostatočne priznanou sumou vzhľadom na zásah do práv žalobcu. Žalobca rovnako nesúhlasí s výrokom rozsudku, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Zdôraznil, že v uvedenom prípade sa nejedná o klasický spor, pri ktorom sa rozhoduje len o vopred známej a uplatnenej výške pohľadávky. V uvedenom prípade sa okrem náhrady škody uplatňovala nemajetková ujma a v prípade nemajetkovej ujmy sa vopred nevie určiť, v akej výške ju súd prizná, nakoľko jej priznanie závisí od úvahy súdu. Konajúci súd nesprávne právne posúdil ust. § 255 ods. 1 CSP na daný prípad, keď nezohľadnil ust. § 255 ods. 2 CSP (čiastočný úspech vo veci, nezohľadnil skutočnosť, že žalobca mal plný úspech čo do právneho dôvodu (zásah do práv a priznanie nemajetkovej ujmy) a nezohľadnil skutočnosť, že o výške nemajetkovej ujmy rozhoduje súd voľnou úvahou. Má za to, že správne právne posúdenie ust. § 255 CSP malo byť v tom zmysle, že v prípade, ak ide o náhradu nemajetkovej ujmy a žalobcovi bol priznaný nárok čo do právneho základu, považuje sa žalobca za plne úspešného, pričom až z následne priznanej sumy určenej úvahou súdu sa má vychádzať na účely určenia konkrétnej výšky (resp. percentuálneho vyjadrenia) priznanej náhrady trov konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel s tým, že prizná žalobcovi plnú náhradu trov konania.

3. Žalovaný v odvolaní uviedol, že má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie neobstoí, nakoľko nárok uplatnený žalobcom nemá oporu v zák. č. 514/2003 Z.z. z dôvodu absencie nezákonného rozhodnutia, ktoré by bolo právnym základom pre dôvodnosť uplatneného nároku. Žiadnym výkladom a už vôbec nie extenzívnym nemožno reštriktívne formulovaný zákon vykladať v prospech žalobcu. Ak by totiž zákonodarca mal v úmysle odškodniť aj osoby, voči ktorým bolo len vznesené obvinenie a následne v trestnom konaní boli spod obžaloby oslobodení, upravil by to obdobne, ako je to upravené

v § 8 ods. 5 písm. b) zák. č. 514/2003 Z.z. v prípade väzby. Zákon č. 514/2003 Z.z. ustanovuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť, a teda aj priznať iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V trestnej veci, od ktorej vedenia žalobca odvodzuje svoj nárok uplatnený v tomto konaní, nemožno jednoznačne vysloviť, že v čase vznesenia obvinenia žalobcovi nešlo k žiadny svojvoľný postup týchto orgánov, ale o jediný možný a zákonný postup pre zistenie trestnoprávnej zodpovednosti vo vzťahu ku skutku, ktorý sa stal. Súd mal priznať náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, aj keď žalovaný tvrdí, že v danom prípade uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonné a nedošlo v konaní k spôsobeniu škody žalobcovi, namieta správnosť vyúčtovania trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, keď faktúra č. 20160061 vystavená dodávateľom: JAVOR - TOKÁR, Advokátska kancelária s.r.o. pre odberateľa Mgr. Z. D. bola vystavená dňa 2.8.2016 za fakturovanú položku s názvom: Právne služby v sume 1.440,- eur, pričom nie je zjavné, za aké právne služby bola vystavená. Obdobne nie sú špecifikované úkony právnych služieb vo faktúre č. 20170080. Ďalej uviedol, že pokiaľ súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu, nesprávne vec právne posúdil. Na priznanie nemajetkovej ujmy musí mať súd v konaní nad akúkoľvek pochybnosť preukázaný nielen titul uplatňovanej náhrady, ale musí mať nad akúkoľvek pochybnosť preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi uplatňovaným titulom a ujmu, ktorá mala byť odškodnená. V danej veci príčinná súvislosť nie je preukázaná nad akúkoľvek pochybnosť. Podľa žalovaného súd prvej inštancie si nekriticky osvojil záver o psychických a zdravotných následkoch na zdraví žalobcu bez objektívneho preukázania psychických problémov a bez preukázania príčinnej súvislosti zdravotných problémov žalobcu s jeho trestným stíhaním a vydaním uznesenia o vznesení obvinenia. Predložené lekárske záznamy nepreukazujú skutočnosť, že uvedená diagnóza má v celosti pôvod v uznesení o vznesení obvinenia. Taktiež u žalobcu nedošlo k závažným následkom v jeho súkromnom živote, ktoré napr. spočívajú v rozpade rodinných alebo priateľských vzťahov, či strate zamestnania. S poukazom na uvedené dôvody navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že vyjadrenia žalovaného zo dňa 30.8.2019, 27.12.2019 a 6.2.2020 boli podané osobne na príslušnom súde, o čom svedčia prezenčné pečiatky súdu o ich prijatí. Taktiež overené kópie pridelenia veci a určenia zastupujúceho prokurátora (vydané Krajskou prokuratúrou v Žiline) a opatrenie generálneho prokurátora SR o poverení prokurátora zastupovaním Generálnej prokuratúry SR v civilnom sporovom konaní pred súdmi SR č.k. VI/1Spr 25/17/1000-25 zo dňa 5. júna 2017, boli s predkladacou správou zo dňa 30.9.2019 súdu osobne podané a prijaté, a to dňa 1.10.2019. Vzhľadom na skutočnosť, že sa neraz vyskytli technické problémy s doručovaním prostredníctvom elektronickej pošty, všetky dôležité podania podávali osobne. Nakoľko aj v tejto veci boli všetky podania vykonané osobne na príslušných súdoch, má za to, že námietka neúplného elektronického podania je v tomto prípade irelevantná. Poverenia na zastupovanie pred súdmi sa predkladajú vo forme overených fotokópií, originál má konajúci poverený prokurátor založený v denníku (aj na pojednávaní), preto ak by súd mal pochybnosť o pravosti, mohol požiadať aj o predloženie originálu. V tomto prípade sa ani raz nestalo, pričom na otázku voči súdu pred pojednávaním, či má súdu predložiť originál poverení, bolo súdom oznámené, že to nie je potrebné. Preto má za to, že v predmetnej veci civilného sporového konania konali po celý čas oprávnené osoby, a preto opätovne poukazuje na skutočnosť, že je nutné rozlišovať poverenie podľa § 72 až § 73 CSP a splnomocnenie na zastupovanie podľa § 92 CSP. Navyiac právna teória pozná aj všeobecné (generálne) splnomocnenie. Niet pochybnosť o tom, že aj všeobecné (generálne) poverenie je v súlade so zákonom. Opatrenia o poverení konať za Generálnu prokuratúru SR vychádzajú z právomoci generálneho prokurátora ako vedúceho ústredného štátneho orgánu poveriť prokurátora, aby konal v jeho mene (§ 16b Zákona o prokuratúre). Poverenie prokurátorov konať za generálnu prokuratúru SR je upravené tiež vo vnútrorezortnom predpise (čl. 9 ods. 2 príkazu generálneho prokurátora por. č. 1/2015). K veci poznamenáva, že uvedené námietky žalobcu sú uplatnené za ostatných cca 5 rokov prvý raz, doteraz takéto námietky (generálne plnomocnenstvo a úkon neoprávnenej osoby) vznesené neboli, ani žiaden súd z uvedených dôvodov poverenie nespochyboval. Na takúto námietku žalobcu prednesenú aj na prvom pojednávaní (12.02.2020) reagoval súd s tým, že v zabehnutej súdnej praxi sú predmetné poverenia akceptované a požiadal žalobcu, aby predložil súdu nejaké rozhodnutie všeobecného súdu alebo nadriadeného súdu, ktoré konštatovalo podobný nedostatok, ako uviedol. Takéto rozhodnutie však predložené nebolo.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uvádza, že s ním nesúhlasí. Zdôrazňuje ustanovenie § 3 ods. 1 písm. a) Zákona o zodpovednosti: „Štát zodpovedá za podmienok ustanovených

týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri verejnej moci nezákonným rozhodnutím." Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu (nemajetkovú ujmu) spôsobenú nedôvodným začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a teda z úpravy zodpovednosti za škodu (nemajetkovú ujmu) spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež oslobodenie spod obžaloby. Súhlasí so žalovaným a považuje za bezdôvodný argument, že nie sú preukázané trovy právneho zastúpenia v prípade zástupcu v trestnom konaní. S argumentáciou žalovaného nie je možné stotožniť sa, nakoľko existencia úkonov právnej služby je preskúmateľná podľa pripojeného trestného spisu. Žalobca má za to, že žalovaný v celom svojom odvolaní neuviedol žiadnu konkrétnu vadu, ktorá by mala mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca žiada, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a rozhodol v zmysle žalobcom podanej žaloby, resp. aby v časti I., III. a IV. výroku rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Súd prvej inštancie nesprávne poučil strany sporu, že proti rozsudku odvolanie nie je prípustné. Ide o zrejmu nesprávnosť, ktorú správne obidve strany sporu nerešpektovali a proti rozsudku podali v zákonnej 15-dňovej lehote odvolanie.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané obidvoma stranami sporu v zákonnej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 a contrario CSP, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie súdom prvej inštancie a nevyžadoval to ani verejný záujem. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle ustanovenia § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli a webovej stránke krajského súdu a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil z dôvodu vecnej správnosti.

8. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zvýraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd v súdnej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom súd venoval náležitú pozornosť k zisteniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre rozhodnutie o veci. Dôvody, pre ktoré tak urobil, správne rozobral v odôvodnení rozsudku. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach naň odkazuje.

10. Odvolanie žalobcu, ani žalovaného, nepoukazuje na žiadne také dôvody, ktoré by podmieňovali zmenu rozhodnutia.

11. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 215 CSP rozhodol na základe zisteného skutkového stavu, skutkový stav subsumoval pod právne normy hmotného práva, ktoré správne interpretoval.

12. Predmetom konania je nárok uplatnený žalobcom na náhradu škody vo výške 3.593,38 eur spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur, ktorá mu na základe nezákonného rozhodnutia mala vzniknúť tým, že žalobcovi bolo dňa 30.06.2016 uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Ružomberok - Okresný dopravný inšpektorát vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona. Proti uzneseniu podal žalobca sťažnosť dňa 09.07.2016, ktorá bola uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Ružomberok sp. zn. 2Pv/180/2016 zo dňa 18.08.2016 ako nedôvodná zamietnutá. Dňa 29.05.2017 bola na žalobcu na Okresný súd Ružomberok podaná obžaloba pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, pričom žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/52/2017-262 zo dňa 06.01.2017 oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutok, ktorý sa mu kládol za vinu, nebol trestným činom. Proti tomuto rozsudku podal prokurátor odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 3To/95/2017 zo dňa 01.02.2018 odvolanie prokurátora

ako nedôvodné zamietol. Tým sa stal rozsudok prvostupňového súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu právoplatný a vykonateľný dňom 01.02.2018.

13. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd nesprávne právne vec posúdil, keďže uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený. Pre uznesenie o vznesení obvinenia nie je potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná, presvedčenie o dôvodnosti podozrenia nie je totožné s presvedčením o vine. Legálnosť konania nemožno posudzovať na základe výsledku, ale iba na základe podmienok stanovených zákonom pre ich začatie a priebeh. Pokiaľ je v súlade so zákonnými podmienkami začaté príslušné konanie, v ktorom bolo vydané zákonom predpokladané rozhodnutie, nie je vydanie takéhoto rozhodnutia neoprávneným zásahom do osobnostných práv účastníka konania.

14. Odvolací súd k námietkam žalovaného o neexistencii jeho zodpovednosti v danej veci uvádza, že súd prvej inštancie sa podrobne zaoberal vznikom zodpovednosti žalovaného v odôvodnení svojho rozhodnutia a s týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach naň odkazuje. V podmienkach materiálneho právneho štátu musí štát niesť (objektívnu) zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009, 7MCdo 7/2012), pričom podstata nároku na náhradu škody sa v týchto prípadoch neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania (viď obdobne aj Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 25/2011). Rozhodujúcim kritériom posúdenia zákonnosti vznesenia obvinenia je neskorší výsledok trestného stíhania, kedy oslobodenie spod obžaloby ukazuje, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia, resp. nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné rozhodnutie, ale to, či sa toto podozrenie v trestnom konaní aj potvrdilo. Predpoklady vzniku nároku proti štátu upravuje osobitný predpis - zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý upravuje objektívnu zodpovednosť štátu. Súd prvej inštancie rozhodol v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona a už s ustálenou súdnou judikatúrou. Vzhľadom na uvedené považoval odvolací súd námietky žalovaného za také, ktoré nespôsobujú nesprávnosť rozhodnutia.

15. Žalobca v odvolaní namietal, že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktoré videl v tom, že súd nevyhovел jeho návrhu, aby rozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 CSP. Poukazoval na to, že žalovaný podával vyjadrenia v rámci celého konania (vrátane osobnej prítomnosti na pojednávaní) na základe substitučného zastúpenia (Generálny prokurátor SR poveril na zastupovanie v tejto právnej veci iného prokurátora). Substitučne zastúpený žalovaný podával elektronickou formou vyjadrenia k žalobe, resp. vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu (do elektronickej schránky súdu - Ústredný portál verejnej správy), a to na základe poverenia bez uskutočnenej zaručenej konverzie. Žalobca má preto za to, že takéto úkony bolo potrebné považovať za úkony vykonané v rozpore s CSP a v rozpore so zákonom č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci (zákon o e-governmente). Žalobca tvrdí, že žalovaná strana tak nevykonala žiaden úkon procesnej obrany, nakoľko vykonávala úkony prostredníctvom zjavne neoprávnenej osoby. Odvolací súd nemohol prisvedčiť takýmto argumentom žalobcu, pretože rozsudok pre zmeškanie predstavuje osobitný druh súdneho rozhodnutia, ktorý predstavuje následok procesnej pasivity procesných strán v sporovom konaní. Čo v žiadnom prípade nemožno konštatovať, že by žalovaná strana bola pasívna a že úkony procesnej obrany vykonala prostredníctvom neoprávnenej osoby. Ani odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie nemal pochybnosť, že v prejednávanej veci za stranu žalovaného konala oprávnená osoba, a to, či to už bola prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave Mgr. Helga Šufliarska, alebo prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky JUDr. Desana Grenčíková.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využiť všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodoval v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napr. rozhodnutia

Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Poukazom na uvedené odvolací súd nezistil žalobcom vytýkané pochybenia týkajúce sa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP.

17. Odvolací súd preto dôvody uvedené v odvolaní žalobcu posúdil ako nespôsobujúce vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami a správne vo veci rozhodol. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, na základe akej úvahy zistil skutkový stav a právne posúdil vec.

18. Odvolací súd, ako už bolo uvedené vyššie, sa v plnom rozsahu s rozhodnutím a dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie stotožňuje.

19. Súd prvej inštancie vecne správne rozhodol aj o výške nemajetkovej ujmy vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania a individuálnych okolností prejednávaneho prípadu a prihliadajúc aj na judikatúru slovenských súdov. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy, ktorú súd prvej inštancie priznal žalobcovi, z odôvodnenia súdu prvej inštancie možno jednoznačne vyvodiť, na základe akého skutkového stavu a na základe akej úvahy aplikoval okresný súd zákonné ustanovenie a dospel k určeniu výšky nemajetkovej ujmy. Odvolací súd poukazuje na bod 50 odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil v súhrne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy považuje aj odvolací súd za primeranú na spravodlivé zmiernenie vzniknutých následkov, ktoré nemožno odčiniť obnovením do pôvodného stavu. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie správne pri úvahe o priznaní nemajetkovej ujmy prihliadal na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Okresný súd správne prihliadol k tomu, akým spôsobom výšku zadosťučinenia žalobca zdôvodňoval a aké dôkazy v tomto smere označil. Súd správne prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov. V súlade s rozhodovacou praxou súd prvej inštancie zohľadnil pri výške nemajetkovej ujmy aj dobu trestného stíhania. Preto aj podľa odvolacieho súdu priznanie nároku nemajetkovej ujmy vo výške 2.500,- eur môže byť spravodlivým zadosťučinením, ktoré žalobcovi aspoň takouto formou sa vykompenzuje vzniknutý zásah do osobnostnej sféry. Preto, pokiaľ žalobca vyčíta okresnému súdu výšku priznaného finančného zadosťučinenia, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd správne vysvetlil, aké kritériá vzal do úvahy pri určení jeho výšky a týmto záverom z hľadiska ich správnosti nemožno nič vyčítať. Preto odvolací súd považuje aj v tomto smere rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne.

20. Odvolací súd potvrdil aj závislé výroky o trovách konania, keďže súd prvej inštancie rozhodol podľa správneho ustanovenia zákona a toto na daný skutkový stav správne aplikoval.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania právo. Vzhľadom na výsledok odvolacieho konania, keď v odvolacom konaní nebol úspešný ani žalobca ani žalovaný, odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

22. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolať musíme byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolať fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolať právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)